

fonden er uvæsentlig og ikke står i et rimeligt forhold til omkostningerne for arrangører/formidlere og fonden ved at kræve garantistillelse, bidrag, dokumentation mv.

Stk. 2. er tænkt som en opsamlingsbestemmelse for tilfælde, hvor man af hensyn til rimelighed og fondens administration ønsker at give en dispensation, som ikke er omfattet af *stk. 1*. Bestemmelsen kan bl.a. tænkes anvendt hvor rejserne udbydes til en begrænset kreds, hvor risikoen skønnes at være lille. Som eksempler fra hidtidig dispensationspraksis, der nu vil falde ind under *stk. 2*, kan nu, såfremt rejserne udbydes mere end lejlighedsvist nævnes, at der er givet dispensation til International Policeassociation – Sektion Danmark samt til en sognepræst, der som et led i det sognesociale arbejde arrangerer rejsearrangementer for menighederne, herunder hørehammede.

Til §§ 15–18

Bestemmelserne svarer med visse redaktionelle og konsekvensmæssige ændringer til den gældende lovs §§ 12–16, dog er der i § 17 tilføjet, at slettelse af registrering kan ske, hvis garantistillelsen ikke bringes i overensstemmelse med § 8, *stk. 5* og *6*, inden af fonden fastsat frist. Det forudsættes, at slettelse normalt vil finde sted.

Til § 19

Det følger af *stk. 1*, at hvis en arrangør eller formidler for en udenlandsk arrangør ikke rettidigt har indbetalt skyldige beløb i medfør af § 7, § 9, *stk. 2*, § 15 og § 17, så kan fonden kræve en forhøjet garantistillelse. Bestemmelsen er inspireret af lov nr. 1093 af 21. december 1994 om begrænsning af skyldneres muligheder for at deltage i offentlige udbudsforretninger og om ændring af visse andre love (Effektivisering af inddrivelsen af restancer til det offentlige). Krav om forhøjet garantistillelse er et indgribende skridt, og derfor er der af retssikkerhedsgrunde adgang til rekurs til Erhvervsministeriets Erhvervsankenævn.

Bestemmelsen tænkes anvendt imod personer som særligt groft eller gentagne gange har påført fonden tab. Dette gælder fx. en situation, hvor en rejsearrangør, der driver denne virksomhed i flere selskaber, lader et selskab gå ned for at videreføre aktiviteterne i andre selskaber.

Ifølge *stk. 2* er kravet om forhøjet garantistillelse betinget af, at der er en særlig risiko for fonden for yderligere tab ved registrering af den pågældende. Ved det konkrete skøn skal det vurderes, om der er proportionalitet i forholdet mellem den særlige risi-

ko og det forhøjede beløb. Den forhøjede garantistillelse må ikke have karakter af straf.

Ifølge *stk. 3* er det i dag kutyme i rejsebranchen, at der ved køb af et rejsearrangement ved aftalens indgåelse betales et depositum på 10% af rejsens pris, mens restbeløbet betales 30 til 40 dage inden afrejsen. For visse særlige typer rejsearrangementer, fx. konferencer, er det sædvanligt, at der kræves en større del af forudbetalingen erlagt tidligere.

Bestemmelsen i *stk. 3* tænkes anvendt, hvor arrangører mv. udformer deres forretningsbetingelser, aftalevilkår eller markedsføring, således at der systematisk modtages forudbetalinger, der urimeligt afviger fra, hvad der er sædvanligt. I sådanne tilfælde vil fonden kunne kræve en garantiforhøjelse, der svarer til den øgede risiko fonden påføres.

Hensigten med bestemmelsen er at begrænse fondens risiko.

Til § 20

Bestemmelsen indleder kapitlet om lovens internationale anvendelsesområde og understreger, at registreringspligten kun omfatter her i landet etablerede arrangører og formidlere for udenlandske arrangører. Udenlandske arrangører, som fra udlandet markedsfører sig her i landet, vil skulle dokumentere, at tilstrækkelig garanti er stillet, jf. § 22.

Bestemmelsen omfatter en forpligtelse for formidlere for udenlandske arrangører til at lade sig registrere, selv om den udenlandske arrangør eventuelt er omfattet af en garantiordning i udlandet. Formidleren for den udenlandske arrangør har imidlertid efter § 8, *stk. 8*, ret til nedsættelse af garantien og bidraget, såfremt han godtgør, at den udenlandske arrangør har stillet en garanti, der opfylder betingelserne i en af et andet EU/EØS-land godkendt ordning, og at fonden kan indtræde i kundens krav ifølge denne garanti.

Til § 21

Stk. 1 fastsætter, at fonden som hovedregel ikke dækker rejsearrangementer, der er markedsført og solgt i udlandet.

Bestemmelsen har til formål at forhindre, at udenlandske arrangører tilmelder sig garantiordningen med den virkning, at også rejsearrangementer, som arrangøren sælger i udlandet bliver omfattet af rejsegarantifondens dækningspligt. Det vil i udlandet normalt være væsentligt dyrere at stille den fornødne sikkerhed, og der ville derfor uden bestemmelsen være en risiko for, at udenlandske selskaber med svag økonomi ville kunne misbruge det danske system som »garantily«.